

Когато той долекаваше тия думи, къмъ тѣхъ расхождайки се приближиха се полковитѣ дѣми. Чаушина като ги видѣ плъйпа:

— Тфу! думата е за вълка, а вълка тукъ, самодиви проклѣти! рече той и се скри въ народната тѣлпа.

Векиль-онбашията търсяше между тѣхъ своята вѣлшебница и скоро я намѣри, защото тя личеше между тѣхъ като трапдафилъ въ дракалакъ отъ трѣние. Тя бѣше вече премѣнена съ фустанъ, скроенъ по европейски, съ намѣтало и капела съ бѣло перо. Дѣвойката никога не бѣше носила такава премѣна, но тя ѝ приличаше, защото на хубавица всичко прилича. Векиль-онбашията се любува съ Еленка, спорѣдъ неговото мнѣние ополечена, и не жалѣе лириѣ, колто даде на настойницата за покупване на премѣни. Настейницата при това съумѣ да направи въ расходитѣ такава економия, щото даде една славна вечеринка; гощава съ пилета, мѣсо, шумке, ракия, вино, съ погачи полѣте съ гоголмогелъ, за да може охрипелииѣ ѝ мжжъ да командува въ Балканитѣ също така грѣмко, както и при полнитѣ на Атласъ. Всѣкакви офицери и не офицери, и Българи и Татари, дойдоха на гости и нѣха, а Векиль-онбашията за своитѣ лири глѣдаше прѣзъ прозореца; и това не му бѣше по вкуса, защото по мустакитѣ му течеше, а въ устата не влизаше. Впрочемъ той отъ това не се смути; той забрави всичкий разговоръ съ старийтъ чаушинъ и глѣдаше Еленка.

Дамитѣ насѣдаха на маситѣ предъ кафенето, а младежитѣ съ тѣхъ се забавляваха. Подадоха имъ шишенца съ вермутъ и абсентъ, а въ запасъ тѣ запазиха ракията и мастиката. И пиятъ тѣ не съ устнитѣ, а цмокатъ съ языка си и се облязватъ. Капитаншитѣ и майоршитѣ серазгуляха и придумватъ Елена: „пийте, не се срамувайте, това е вкусно“. Тя поднася къмъ устата си, но не пие, не приема душата; за това пакъ тя стрѣля съ очитѣ си на младитѣ ергени и на мустакатитѣ кѣзаци, офицеритѣ ѝ се аресватъ; тѣ съ такива млади, красиви, левентъ: приятно е да поглѣдашъ тѣхвитѣ мундири, шпери и сабли. И стамбулскитѣ ефеѣдета ги бива — тѣ си пушатъ ци-